

52 C. H. SNELLMAN — J. V. SNELLMAN 25.IV 1826
HUB, JVS handskriftssamling

Palo d. 25 Aprill 1826.

Min Kära Son!

Dit kärkomna bref af Februarii ämnade jag genast besvara men yppades ej då någon Stads resa på lång tid: sedan hafver det lämnat dag ifrån dag under de många bestyr som här uptaga tiden. Jag förundrade ej at dina planer slogo felt såsom grundade på en oredig Corporations afgörning, men tror at det blifver alt godt med tiden allenast Du gör Dig förtjent af Försynen Din hälsa bekymrade mig mest men hoppas Diet och Vår luft förbättrat den., 10

At lätta Dit humeur kunde en Remisse vara det säkraste, hvarpå jag äfven tenckt, men nu för närvarande under andra utgifter måste jag betala öfver 30 R(iks)d(ale)r plikt för Bränvins pannan (som blef ock Condemned uti Hofrätten.) och således ur ståndsatt at utan olägenhet Assistera Dig men uti begynnelsen af Junii far jag till G(aml)aCarleby sedan Tjårudalen blifvit bränd, och tager någon utväg. Låt nu höra hvart Du skall hamna till sommaren.

Albert var illa sjuk i vintras för tänder, men är nu åter rask, eljest hafver vi alla njutit god hälsa. Åen gick up just till Påsk och sedan har vi, fått något fisk; mit enda nöjsamma tidsfördrif är at rida på Ången och se efter fördämningarne, som jag hoppas skola göra betydlig nytta. 20

Af Tidning(arne) har jag sedt at både Tawastehus och Ekenäs äro besatta med Ordinarie Lärare: nu vore väl Condition det förmånligaste för Dig tils vidare. Baron Stromberg har varit borta hela wintren, och litet hafva vi umgåts med Caléns.

Skrif nu snart några ord; äfven huru Kjemmer går fram, och var kärt hälsad af oss alla och Din

Hulda Far

C. H. S:n, 30

Flickorne och Mamma hafva Wäfvit klädningar åt sig med stor brådska Wi stiga up kl. 4 hvar morgon.

53 PRO EXERCITIO I LATINSKA SPRÅKET 17.IV 1827
HUB, JVS handskriftssamling

*Utilitas quoties pugnare videtur honesto,
Ne dubitare quidem fas est, quin vincat honestas.* 40

Muretus.

Quemadmodum omnes corpore ad centrum versus terræ vi naturæ trahimur, sic etiam omnes animo, felicitatem ultimum, quo omnia referantur, finem habentes, ad illam expetendam studio nobis insito adducimur. Nos vero tantum virtutem honestatemque sequentes ducem ad felicitatem posse pervenire, ratum fecit experientia omnique liberavit dubitatione., Quoniam vero homo, affectibus animi agitatus, haud raro erroribus fit obnoxius, mirum equidem minime est, omnes nec felicitatem habere eandem, nec eandem illius consequendæ sequi viam. Inde sequitur ut homines sæpe, honestate omissa, in finem felicitati plane alienum tendentes, illam huic, ideoque utilitati suæ, contrariam judicent. Num vero, duabus patentibus viis, quarum altera petit metam altera frustra illam quærit, quænam præoptanda cuiquam suspensum incertumque pendere fas sit! 50